

"De ce ne ignoră" - alte motive

Luni, 23 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Comentam zilele trecute nedumerirea redactorului de la Adventist Review față de lipsa de interes a mass mediei internaționale pentru ceea ce suntem sau reprezentăm noi, ca popor. „De ce ne ignoră?” se întreba Roy Adams, fără să găsească un răspuns acceptabil.

Dacă ar fi dispus să se consulte cu colegii lui din pastorație, Roy Adams ar putea începe să înțeleagă motivele pentru care lumea nu este impresionată de valorile bisericii rămășiței.

Un coleg al lui, pastor în Diviziunea America de Nord, își declara recent entuziasmul după prima lui participare la întâlnirile Asociației Pastorale din localitate. Trebuie să specificăm, pentru unii cititori, că nu este vorba de întâlnirile pastorilor adventiști, ci de o organizație care întrunește pe toți clericii bisericilor din localitate. Din raționamente pur ecumenice, deservenții cultelor au luat decizia de a forma asociații pastorale pe plan local, unde să creeze un spațiu de părtășie și dragoste frățească peste frontierele denominaționale. Se speră că astfel vor fi înlăturate suspiciunile, clarificate neînțelegerile și evitate confruntările care ne împiedică să ducem lumii evanghelia „cu o singură voce.”

După ce ne spune ce bine s-a simțit printre colegii lui de alte credințe, și ce atmosferă de dragoste a descoperit acolo, fratele nostru pastor ne oferă câteva detalii despre masa de părtășie la care a participat. La acea întâlnire, pregătirea hranei a căzut în sarcina Bisericii Anglicane, iar printre specialități au fost oferite cornuri cu șuncă și salată de ouă. Crezând că este vorba despre carne de curcan, el a optat pentru cornurile cu șuncă, dar după ce a gustat și-a dat seama că este carne de porc. Instinctiv și fără să se gândească la implicații, a scos tot din gură și a pus pe farfurie, spre uimirea colegilor de masă care l-au întrebat ce se întâmplă. A încercat să explice că el nu agreează carnea de porc, dar nu a făcut decât să devină ținta glumelor și sarcasmului celor din jur. Pastorul pentecostal l-a întrebat ce caută acolo și de ce nu se află în orient, alături de bunii evrei și musulmani.

O astfel de situație jenantă îmi aduce aminte de versetele din Osea: „Efraim se amestecă printre popoare... Efraim a ajuns ca o turturică proastă, fără pricepere; ei cheamă Egiptul, și aleargă în Asiria. Dar ori de câte ori se duc, Îmi voi întinde lațul peste ei, îi voi doborî ca pe păsările cerului; și-i voi pedepsi cum le-am spus în adunarea lor. Vai de ei, pentru că fug de Mine!... Se întorc, dar nu la Cel Prea Înalt; sunt ca un arc înșelător. Mai

marii lor vor cădea uciși de sabie, din pricina vorbirii lor îndrăznețe, care-i va face de răs în țara Egiptului” (7:11-9-16).

Ce caută în „Egipt și Asiria,” alături de închinătorii lui Baal, aducând o slujbă dumnezeului Ecronului, aleșii poporului sfânt, oameni destinați de cer să fie stelele din mâna lui Hristos? Ce spiritualitate înaltă sperăm să găsim în religiile confuze și discordante ale comunității de credință? La asemenea întâlniri, chiar prezența noastră stârnește ilaritate, căci credința adventă este incompatibilă cu scopurile declarate ale acestor asociații. Orice am spune stârnește râsul „în țara Egiptului,” căci noi am insistat ani de zile că bisericile creștine au devenit Babilonul spiritual prin refuzul de a recunoaște lumina trimisă lor în 1844 prin întreita solie îngerească. Acum ne dăm silința să fim primiți printre ei și să colaborăm la proiectele lor. Aceasta este o recunoaștere clară că nu avem nimic de spus, că suntem dispuși să primim un loc oricât de umil la balcon, numai să fim și noi o parte a mării lucrări de evanghelizare a lumii care se pregătește febril în aceste zile. Dacă ne complacem în acest rol de „turturică proastă,” de ce ne mirăm că mai mării Egiptului nu ne bagă în seamă?

Roy Adams (și vai, cât de mulți ca el...) ar dori să vadă în fiecare zi, la jurnalele de știri, câte un spot informațional despre realizările și succesele Bisericii Adventiste. Așteaptă să vadă talk-show-uri despre lucrarea noastră medicală, despre performanțele ADRA, despre sacrificiul pastorilor adventiști în misiuni îndepărtate și dificile. Vrea să vadă publicate în presa internațională articole scrise de savanți sau teologi adventiști, să fim convocați la întâlniri științifice de marcă, la conferințe despre pace și, de ce nu, la întâlnirile secrete unde se modelează politica globală.

„Se întorc, dar nu la Cel Prea Înalt.” Ce tristă descriere! Și cât de adevărată. Ne întoarcem de la orice am primit valoros și către orice nimicuri trecătoare, dar nu la Cel Prea Înalt.

Martorul Credincios ne-a avertizat cât se poate de serios că El nu este impresionat de „realizările” noastre, oricât ne-ar plăcea nouă să credem că ele reprezintă ceva, și că lumea ar face bine să le remarce. În ochii cerului, ele sunt depărtări dezgustătoare de la rolul și misiunea la care am fost chemați, iar singura cale pentru noi rămâne întoarcerea la cel Prea Înalt, o pocăință sinceră că am încercat să promovăm interesele divine prin puterea și tăria acestei lumi.